

Sygn. akt III CSK 33/17

POSTANOWIENIE

Dnia 29 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z wniosku Skarbu Państwa - Prezydenta Miasta K. oraz "I." sp. z o.o. w K.

przy uczestnictwie B. P. - kuratora spadku nieobjętego po H. N. i Gminy Miejskiej K.

o zasiedzenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 29 czerwca 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej Skarbu Państwa - Prezydenta Miasta K.

od postanowienia Sądu Okręgowego w K.

z dnia 28 kwietnia 2016 r., sygn. akt II Ca (...),

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. zasądza od Skarbu Państwa - Prezydenta Miasta K. na rzecz uczestnika - kuratora spadku kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie Skarb Państwa wniósł skargę kasacyjną, a jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania powołał się na potrzebę wykładni przepisów prawa budzących wątpliwości – art. 336 i 338 k.c. co do tego, czy złożenie przez władającego nieruchomością wniosku o wpis hipoteki na tej nieruchomości na swoją rzecz wyklucza posiadanie samoistne, w szczególności gdy obowiązek złożenia takiego wniosku przez Skarb Państwa wynika z mocy ustawy. Kwestia ta nie przemawia za przyjęciem skargi do rozpoznania, ponieważ jej rozstrzygnięcie nie wpływa bezpośrednio na rozstrzygnięcie całej sprawy. Jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia, Sąd, oceniając charakter posiadania Skarbu Państwa, wziął pod uwagę wiele różnych okoliczności, a fakt złożenia wniosku o wpis hipoteki na tej nieruchomości był tylko jedną z nich. Tak też należy wykladać art. 336 i 338 k.c., które akcentują właśnie potrzebę uwzględnienia całokształtu konkretnego stanu faktycznego. Sformułowana potrzeba wykładni przepisów prawa w istocie nie jest zatem taką „potrzebą”, jaka uzasadniałaby przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, a więc o charakterze generalnym i abstrakcyjnym, lecz raczej jest potrzebą zastosowania przepisów w tej konkretnej sprawie, a to już nie uzasadnia przyjęcia skargi do rozpoznania. Zgodzić się natomiast trzeba ze skarżącym, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego nie zawsze ten problem stawiano w powyższy, właściwy, sposób. Istnieje szereg orzeczeń Sądu Najwyższego, gdzie złożenie wniosku o wpis hipoteki przez Skarb Państwa na nieruchomościach będących w jego władaniu uznano za istotny argument przeciwko tezie o samoistnym charakterze tego posiadania: III CSK 174/09, III CSK 199/09, III CSK 124/10, III CSK 329/13, III CSK 1/11, III CSK 424/15. Są też orzeczenia, w których zajęto odmienne stanowisko: III CSK 208/08, III CSK 175/09, III CSK 336/13. Choć zatem zgodzić się trzeba ze skarżącym, że

pewna rozbieżność w orzecznictwie Sądu Najwyższego występuje co do oceny relacji złożenia wniosku o wpis hipoteki i charakteru posiadania tej nieruchomości, na której hipoteka ma zostać wpisana, to kolejne orzeczenie tego problemu by nie rozstrzygnęło, a brak potrzeby frontalnego rozstrzygnięcia go, bo, jak już zaznaczono, w tego typu sprawach złożenie wniosku o wpis hipoteki należy postrzegać nie jako decydującą okoliczność co do charakteru posiadania, lecz jedną z wielu okoliczności, które trzeba wziąć pod uwagę. Stąd ze względu na brak istotnego znaczenie wskazanej wątpliwości interpretacyjnej nie ma podstaw do przyjęcia skargi do rozpoznania. Odpowiedzi na skargę, z wnioskiem o zasądzenie kosztów, złożyli pełnomocnicy uczestników postępowania – kuratora spadku oraz Gminy Miasta K.. O ile wniosek pełnomocnika kuratora spadku jest zasadny, o tyle nie jest zasadny wniosek pełnomocnika Gminy, a to przede wszystkim dlatego, że odpowiedź polegała na poparciu w całości skargi kasacyjnej, gdy tymczasem co do tej skargi odmówiono przyjęcia do rozpoznania (odpowiadający „nie wygrał” zatem sprawy), a ponadto odpowiedź nie ma charakteru merytorycznego o argumentacyjnego, a jest jedynie poparciem stanowiska skarżącego.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

